Anul IV Nr. 61

CENZURAT

4 pagini 3 Lei

ROMÂNIA CREȘTINĂ

Duminică, 16 Ianuarie 1938

Director: SERGIU FLORESCU

Tribună naționalistă scrisă cu duh legionar

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Chișinău, strada Cuza Vodă Nr. 22. Telefon Nr. 53

APARE SĂPTĂMÂNAL | Cont. Cec. 50. 105

ABONAMENTE: Pe un an ... Pentru instituții și sprijinitori 200 lei. Pentru străinătate—dublu 2000

Biblioteca Academiei Române

Cea mai mare Jertfă Legionară

— 13 Ianuarie 1937 —

Legionarul nu se teme de moarte.

O iubește!

Pentru Dumnezeu și Legiune, legionarului îi place să lupte vitejește și să moară eroic.

Așa se explică marea jertfă legionară a Eroilor IONEL MOȚA și VASILE MARIN.

Și cât de frumos e să lupți bărbătește pentru apărarea Crucii lui Hristos și pentru binele neamului tău și să mori legionărește!

E greu a fi legionar. Numai acela ce se simte gata de orice sacrificiu, este îndreptățit să afirme: SUNT LEGIONAR!

Am credința că nu există român cu mintea întreagă care — în fața a peste un milion de oameni gata să lupte și să moară ca Mucenicii noștri dela Majadahonda — să se mai îndoiască de apropiata victorie legionară.

SERGIU FLORESCU

PREZENT!

„Cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane,
„Pășesc în rând cu cei-ce au rămas"—
(Cântec legionar)

Iubiți camarazi legionari și cetitori ai „Libertății"

Pentru ca toată lumea să-și poată da mai bine seama de cea mai mare jertfă legionară, publicăm mai jos unul dintre cele 3 articole scrise pentru „Libertatea", de Eroul Ionel Moța și găsite în cufărașul, adus din Spania de Eroii viitori, pe care era scris... „Cine știe, unde voi fi eu, când cufărașul meu va fi deschis și de cui mâni îl vor mai deschide de acum?.

Dumnezeu a vrut să mă numere și pe mine — alăturea și pe alți camarazi ai mei, legionari români ai Căpitanului — printre fericiții luptători căzuți în Spania pentru apărarea Crucii. Iată, spun că sunt „fericiți" acești luptători — deși mulți dintre noi lăsăm în urma noastră copii, soții, ființe dragi și fără alt sprijin decât noi — deoarece e fericit cu adevărat numai omul care trece astfel prin viața pământească încât să poată nădăjdui în mântuirea sufletului său. Noi cei pe cari Dumnezeu ne-a ales și ne-a primit să fim apărători cu prețul sângelui și vieții noastre, aceștia putem avea o puternică nădejde de mântuire a sufletului, cu toate păcatele noastre de până acum.

† IONEL I. MOȚA

Nici o putere, nici o dragoste nu este deasupra Neamului, nu se poate împlini decât în Neamul Său, fără doar de puterea lui Cristos, de dragostea pentru El. Cristos este acelaș în Spania și în România. Când o oaste diavolească se ridică pentru a izgoni pe Cristos, din lume, când în fața luminoasă a Mântuitorului se trage cu baioneta și cu mitraliera, atunci, toți oamenii, din orice neam ar fi, trebue să sară în ajutorul Crucii. Cu atât mai mult cu cât cei cari lucrează acum la dărâmarea creștinismului în Spania, nu se mulțumesc cu nenorocirea acestei țări ci vor ataca mâine așezarea creștinească și românească a tuturor țărilor așa dar și a României noastre.

Dar dacă dragostea de Cristos, puterea lui Cristos, am spus că este deasupra Neamurilor, putând să ne aducă pe noi Românii să luptăm pentru Cruce pe pământul străin al Spaniei alături de Spanioli, de nemți și de italieni, — aceasta nu înseamnează că puterea creștinătății și dragostea de Cristos ne scot din Neamul nostru, ne înstrăinează de el. Căci Neamul nostru nu poate trăi fără credința noastră creștină. Apărând creștinătatea chiar pe pământ străin, noi apărăm o putere care e isvor al puterii neamului nostru, iar ascultând de îndemnul dragostei de Cruce noi ne supunem, aici în Spania, dragostei pentru Neamul nostru românesc.

Așadar noi luptăm, noi cădem aici, pentru apărarea legii noastre strămoșești, pentru fericirea neamului românesc, pentru învierea lui prin lupta Legiunii, prin noua zidire pe care i-o aduce Căpitanul. Lupta noastră e o piatră de unghiu a acestei noui zidiri: legionare românești, zidire care — urmând legea sorții care așa a fost încă de pe vremurile de legendă ale Meșterului Manole — a cerut îngroparea noastră în temeliile pe care, de-acum, veacurile nu le vor mai putea dărâma.

Iată pentruce m'am despărțit acum și eu de cei dragi mie, de ce nu voi mai fi printre voi trupește, iubiți camarazi și cetitori ai „Libertății".

Dar un cântec legionar spune atât de frumos:

„Cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane,
„Pășesc în rând cu cei-ce au rămas"...

Deasemenea legionarii știu bine că atunci când, la adunarea frontului legionar, se face *„apelul morților"*, adică strigarea luptătorilor morți în lupte, — toți legionarii răspund, cu putere și credință, în locul celui care nu mai are glas:

PREZENT!

Adică cel plecat și chemat acum la apel, nu este cu adevărat plecat dintre cei rămași în viață, ci el este prezent, este viu în sufletele tuturor.

Răspund și eu astăzi, prin această dragă gazetă a mea, celor cari m'au iubit și cari se îndurerează de plecarea mea trupească dintre ei:

PREZENT!

Sunt cu voi, sufletul meu nu v'a părăsit.

Și iată, ca să vă dau dovada, să vă fac poate [...]curia rămânerii mele printre voi, am scris în zilele de luptă trăite de noi pe pământul spaniol, mai multe scrișe către voi, iubiții mei camarazi și cetitori ai „Libertății". Am scris destule pentruca să aveți de acum înainte, în fiecare săptămână, vreme de mai mulți ani, în paginele acestei „Libertăți" dragi mie din nouă, câteva rânduri de-ale mele, prin cari voi potea trăi în sufletele și în gândurile voastre. Ca să mă simțiți astfel și mai mult alături de voi, dacă acest lucru cu mine v'a fost drag.

Eu pășesc așadar mai departe în rând cu voi

(Continuarea în pag. 3)

MAJADAHONDA

Ultima zi pe front cu Ionel Moța și Vasile Marin

de Pr. I. DUMITRESCU-BORȘA

...Armatele naționaliste ocupaseră Majadahonda, care era și stație de cale ferată, pe drumul Escurial—Madrid. Frontul înainta în forma unui unghiu, având în deschizătura lui satul acesta. Comuniștii au pierdut o poziție de mare însemnătate și de aceea încearcă cu toate forțele și puterile lor să-și recucerească ceea ce au pierdut. Dinspre Escurial forțele naționaliste presau cu putere și amenințau căderea Escurialului. Era necesară această stație de cale ferată, care împiedeca complet retragerea trupelor comuniste din Escurial. De aceea luptele erau crâncene și îngrămădiseră forțe noui.

Bandera a 6-a a fost adusă ca să atace și să lărgească frontul armatei naționaliste. Se spunea că va fi ultimul atac ce va da această banderă, după care se va retrage pentru refacere.

Dimineața se fac pregătirile pentru atac. Trebuia să înaintăm către vârful unghiului, singurul loc, pe unde se putea ataca, pentrucă atât pe dreapta, cât pe stânga comuniștii se așezaseră în poziții bine întărite și în puncte de unde observau orice mișcare a trupelor noastre. Înaintăm prin dosul unor clădiri și încercăm să ne așezăm din distanță, în distanță, de-a-lungul șoselei, pe șanț, în direcția comuniștilor. Și acest loc a fost rău ales, căci încă dela început ne face imposibilă înaintarea. Dela distanță, cum încercau să înainteze ai noștri, erau curățiți sigur. Un sfat între ofițerii banderei hotărăște ca să renunțăm la înaintare și să ne retragem în tranșeele din marginea satului, în aripa stângă a frontului nostru.

În această încercare am pierdut o mulțime de camarazi. Răniți și morți.

Satul acesta plin de mizerie și trist, ne-a făcut să amuțim. De dimineața până acum nu am schimbat câteva cuvinte între noi. Ne apucăm de lucru să completăm tranșeele. Mai ales Moța și cu Marin, care au ajuns într'una nici pe jumătate lucrată. Muncesc din greu, trebue să adâncească, să umple mai mulți saci cu nisip și să-i grămădească în față. Pământul este tare, târnăcoapele proaste și munca este din ce în ce mai istovitoare. A trecut toată ziua cu aranjarea tranșeelor. Comuniștii ne-au dat pace. Probabil vor să facă pregătiri pentru a ne ataca.

Seara am cărat cu păturile pleavă din șură și am pus mult așternut în tranșee. Nopțile erau din ce în ce mai friguroase și ne apăram cu ce puteam în contra gerului.

Moța a fost nervos toată ziua. Pentru mici lucruri îi venea să se certe și deși Ortigoza și cu Felicindo căutau să ne înveselească cu o mulțime de glume pe seama comuniștilor, noi rămâneam nepăsători. Erau presimțirile unei nenorociri. Aveam cu toții siguranța că nu vom scăpa teferi din lupta care se va desfășura aici. Când Moța a cerut unui camarad să-i dea puțină apă de băut, acesta l-a rugat să-i mai lase și lui. Lui Moța i s'a părut că i-ar fi dat-o cu oarecare rea voință și fără să mai aștepte, pleacă cu două găleți să aducă apă din mijlocul satului, tocmai când începuseră comuniștii să bombardeze. Sosește și cu un ton amărît spune camarazilor din pluton:

— Poftim, am adus apă pentru toată lumea, să nu spuneți că am băut apa voastră și să vă pară rău de ea.

Pr. I. Dumitrescu-Borșa

Vasile Marin venise în câteva rânduri să ne comunice că Moța este amărît, e nervos și că se simte lipsa de a se sta mai mult timp pe lângă el și prin discuție și glume să-l facem să-și mai schimbe părerile lui triste.

Încercările noastre de a-l schimba pe Moța au rămas zadarnice. A rămas tot trist, dus pe gânduri și cu privirile ațintite undeva departe, dacă stăruiam mai mult, îl enerva. Am fost siliți să-l lăsăm singur cu gândurile lui. La Marin vedeam oarecare neliniște, din cauza stării în care se afla Moța. Încolo nu părea să-și fi schimbat, cel puțin față de noi, felul lui de a fi. După ce ne-a vărut în câteva rânduri, ne spune că el va rămâne de-acum lângă Moța, că i se pare că pe el îl poate suferi mai mult. După masa de seară au adus amândoi paie și pleavă. S'au culcat și au adormit îmbrățișați...

Plutonul nostru ocupase, cu o zi înainte, una din tranșeele din marginea satului Majadahonda. Eram așezați pe o colină în punctul de unde, în fața noastră, începea să se deschidă o vale, adâncindu-se din ce în ce mai mult. Ne svârcolisem, zadarnic, toată noaptea pentru a putea dormi măcar o oră pe paiele și pleava aduse în grabă, dar frigul și umezeala nu ne-au dat pace. În fiecare noapte, cei ce formează o escuadă trebue să

(Continuare din pag. 3)

MORȚII NOȘTRI

Pământul reavăn mângâiat de razele calde ale soarelui din această primăvară timpurie, ne-a trimis în dar ghiocei albi ca spuma și violetele parfumate cu toată mireazma gliei și a cerului. Nu flori, ci suflete, sufletele morților noștri contopiți cu țărâna, cari au învins încodată materia și au răzbit până la noi cu moartea pre moarte călcând...

† VASILE MARIN

Din pustiul morții fizice, din sterpiciunea înghețată a iernii, ca și în primăvara trecută, ca în toate primăverile ce vor veni până la sfârșitul veacurilor, sufletele morților noștri înfloresc și ne zâmbesc parfumat, în cimitire sau pe coline, din câmpurile în cari au căzut fulgerați de gloanțele dușmanilor sau din pădurile prin care au fost purtați în lanțuri.

Îngemănați cu eternitatea, morții noștri din lumea lor de dincolo, ne ocrotesc și ne îndreaptă pașii. Ei au realizat acolo, în câmpiile Domnului, o altă legiune, și ca pe vremuri când erau ființe muritoare, sunt camarazi. Camarazi de luptă, camarazi în vieață, camarazi în moarte. Stau cot la cot, umăr la umăr **studentul** *Sterie Ciumetti*, **muncitorul** *Niță Constantin*, **țăranul** *Bălăianu Nicolae.*

Mormintele lor sunt pretutindeni; ele alcătuesc punctele cardinale pentru geografia spiritualității românești. La căpătâiul lor, sub umbra crucii strămoșești, vin zilnic pelerini legionari ca să reînoiască legământul de jertfă și să se împrospăteze cu forțe noi de vieață.

Morților noștri le închinăm câteva clipe de reculegere în fiecare zi din vieața noastră, sub ocrotirea lor începem ședințele în Cuiburile noastre; pe ei îi invocăm și sub scutul lor pornim la luptă. Ei sunt isvorul de viață eternă pentru sufletele noastre, pentru mințile noastre, pentru faptele noastre.

Purtăm cu toții cămașa țesută din firele nevăzute ale jertfei lor. În taberele de muncă frământăm pământul în care s'au imprimat pașii lor și durăm cărămida zidirii unei vieți noi, din țărâna stropită cu sângele lor. Pe temelii fixate în eternitate prin sfintele lor oase, ridicăm în cântec, pentru un mileniu, cetate mândră și cuprinzătoare neamului românesc întreg.

† VASILE MARIN
(Din „Crez de Generație").

Doliul cel mare

de BANICA DOBRE

...Așa s'au scurs zilele, cu scimbarea pansamentului la 2-3 zile, cu plictiseală și inactivitate, până ce în ziua de 20 Ianuarie am aflat din gura unui ofițer spaniol rănit, grozava lovitură pe care au primit-o legionarii români prin moartea martirilor Moța și Marin. Am rămas împietrit sub povara groaznicei lovituri și am isbucnit în lacrimi, neputându-mi reține bărbătește, isbucnirea exteriorizării suferinței. Mi s'a spus că Moța și Marin fuseseră uciși simultan de spărturile unui obuz la Majadahonda și că din țară venise poruncă pentru aducerea trupurilor neînsuflețite ale eroilor la București.

Ziarele din Zamora comentau în coloane întregi eroismul celor doi legionari români.

Dela camarazi direct, nu primisem încă nici o veste.

La 25 Ianuarie am rugat pe comandantul spitalului să-mi permită să părăsesc patul pentru a merge la Salamanca unde vream să întâlnesc pe camarazi, pentru a afla chiar din gura lor amănunte asupra morții lui Moța și Marin.

Primisem în ziua de 20 Ianuarie, din țară, dela Căpitan, o telegramă prin care eram încunoștiințați că Generalul Cantacuzino pornise în Spania pentru a ne aduce în țară. Am plecat deci la Salamanca în speranța că voiu întâlni aici pe cineva care să îmi dea vești despre ai noștri. Ajuns la Salamanca, mă pregăteam tocmai să merg la Marele Stat Major al armatei pentru a mă interesa de soarta camarazilor, când în piața mă întâlnesc față în față cu d-l inginer Clime.

La început nu-mi venea să cred ochilor și am rămas încuiat locului. Am strigat apoi, fără să-mi dau seama, un tunător Clime și am alergat spre el. Ne-am îmbrățișat plângând de tristețe și poate de bucuria revederii. Am schimbat unul dela altul mici crâmpeie de

Bănică Dobre

narare a evenimentelor pe care le-am petrecut izolați și ne am îndreptat spre un restaurant, unde urma să ne întâlnim cu Alecu Cantacuzino pentru a stabili de comun acord, ce aveam de făcut. Aici, în restaurant am găsit pe Alecu Cantacuzino și revederea a fost tot atât de emoționantă ca și aceia cu D-l Clime.

Le-am arătat telegrama primită dela Căpitan și am decis să facem toate demersurile necesare pentru a încunoștiința pe D-l General Cantacuzino că îl așteptăm la Salamanca. De altfel autoritățile spaniole cunoșteau prezența noastră aci și formalitățile pentru repatrierea celor doi camarazi eroi și a noastră, erau deja făcute.

Socoteam noi așadar, că-i va fi ușor d-lui General Cantacuzino să ne găsească chiar în cazul când măsurile luate de noi nu ar fi fost tocmai bine puse la punct. Cunoșteam greutățile pe care le avea de întâmpinat d-l General până să ajungă în Spania, datorită piedicilor pe care trebuia să le înfrângă, mai cu seamă la frontiera franceză.

Totuși, eram încredințați că sosirea d-lui general Cantacuzino nu va întârzia prea mult.

L'am rugat pe D-l Clime să-mi povestească nenorocita întâmplare dela Majadahonda, și Alecu împreună cu Clime au început:

„În zorii zilei de 13 Ianuarie, primim ordin de plecare. Pe la ora 10 dimineața, mai în marș, mai alergând prin gloanțe, ocupăm o poziție dealungul șoselii Majadahonda-Las Rosas. Sergentul nostru, Ortigoza, ne spune să ne facem parapete, măști de pământ. Dar n'avem lopeți. Doar Ionel găsise una în tranșeele din cari fugiseră comuniștii. Ne făcurăm care cum puturăm, câte-o mică ridicătură de pământ înaintea noastră.

Pe la două ne vine ordin să lăsăm poziția în seama Marocanilor. Căpitanul companiei noastre ne surâde și ne grăește voios. Era bucuros că și-a salvat oamenii dela un atac sângeros.

Plecăm înapoi spre Majadahonda, unde pela trei, ocupăm niște tranșee înainte. Dela stânga spre dreapta, înșirându-ne în tranșee, vine Escuadra

(Continuarea în pag. 2)

TESTAMENTUL LUI ION MOȚA

In ziua plecării sale spre Spania Ion Moța a lăsat în păstrarea D-lui Profesor Nae Ionescu, mai multe scrisori sigilate și adresate: Părinților, soției, copiilor când vor fi mari, și Căpitanului, cu rugămintea de a fi înmânate numai în cazul morții sale.

Urmează scrisorile-testament către părinți și Căpitan, pe care consiliul legionar cutremurat și-a permis a le publica în această broșurică pentru a le avea la pieptul fiecăruia dintre noi:

Bucureşti, 22 Noembrie 1936.

Iubiții și prea mult încercații mei părinți și dragi surori,

Dumnezeu a vrut să fie așa. Durerea e mare, imensă, o știu. Și mă cutremur de îngrijorare la gândul că ați avea prea puțină putere s'o suportați. Dar, iubiții mei părinți, căutați să vedeți, alături de durerea voastră, toată frumusețea faptei noastre: *Se trage cu mitraliera în obrazul lui Christos! Se clatină așezarea creștină a lumii!* Puteam noi să stăm nepăsători? Nu e o *mare binefacere sufletească pentru viața viitoare, să fi căzut în apărarea lui Christos?* Astfel, pe lângă durere, nu se poate să nu simțiți și o mare înălțare sufletească. Dumnezeu să vă dea puterea de a purta suferința aceasta și a o birui.

Câteva rugăminți de ordin practic: *Nu lăsați să moară „Libertatea"!* Din ea va putea trăi familia mea...

(Aci ne arată, că, neavând avere, lasă copiilor săi și iubitei soții, singura sa avere, această „Libertate", care îi va ajuta să poată trăi. Foaia să meargă pe linia de ținută ce el i-a dat-o decând o scoate sub îngrijirea sa, ținuta legionară creștină, pe care o crede mântuitoare pentru neam și țară. Apoi urmează).

„Scumpii mei părinți, în durerea voastră gândiți-vă la ce au avut de îndurat și alți părinți, ca Moscardo, care a stat de față la telefon la împușcarea fiului său! Și totuși nu a desnădăjduit, ci a luptat și a trăit, pentru a-și împlini datoria!

„Eu așa am înțeles datoria vieții mele: Am iubit pe Christos și am mers *fericit* la moarte pentru El! De ce să vă chinuiți prea mult, când eu am sufletul mântuit, în împărăția lui Dumnezeu?

Grija pentru familia mea să nu vă copleșească. Dumnezeu nu o va lăsa muritoare de foame. *Toate se vor aranja bine.*

Scumpa mea mamă, sunt îngrijorat de moarte de răul pe care și-l va face mama prin lungile neliniști după aflarea plecării pe front, apoi de puterea mamii de a rezista loviturii pierderii mele.

Scumpă mamă, cu lacrimi în ochi îi spun mamii, cât și tatii, ultima mea dorință: *fiți tari*, stăpâniți-vă durerea, și trăiți pentru ocrotirea copiilor mei.

A lor e nenorocirea mai mare, dacă toată lumea își va pierde puterea de rezistență și se va frânge sub povara durerii.

Măcar din dragoste pentru Mihai și Gabriela, repet totuna rugămintea mea fie binie, de a *fi tari, a fi curagioși. A avea încredere în ajutorul lui Dumnezeu, pentru suportarea nenorocirii personale materiale (căci nenorocire sufletească nu este).*

Cât de liniștit aș fi eu, să am încredințarea aceasta, că veți fi tari. De aceea Vă rog, să auziți clipă de clipă chemarea mea, implorarea mea: *nu vă lăsați răpuși!* E mai rău atunci.

Și iertați-mi, scumpii mei părinți, tot zbuciumul pe care vi l-am adus în viață.

Nu l-am adus decât din dragoste de Dumnezeu și de Neam, din inimă curată.

Vă îmbrățișez acum cu tot sufletul meu și sunt sigur că-mi veți împlini dorința de a înfrunta durerea cu tărie și încredere în mila lui Dumnezeu.

Al vostru mult iubitor,
IONEL

Bucureşti, 22 Noembrie 1936.

Dragă Corneliu,

Rugămintea mea—în singura mea îngrijorare pe care o am: copiii și Iridenta—e doar aceasta una:

Nu lăsați „Libertatea" să moară.

. . . .

Sunt sigur că, deocamdată cel puțin,... tata (plus mici colaborări) vor putea face față redacției. Cât despre administrație ea va continua pe linia trasată, așa cum e azi...

Iridenta să nu se mute din casa „Mica", nici din Bucureşt.

Venitul foii îi ajunge pentru trai, iar cum D-l Gigurtu îi va face sigur o chirie redusă (i-am scris), nu va putea locui în altă parte mai eftin. Nici nu vreau apoi să-i mai aduc, în plus, și durerea de a trebui să-și desfacă casa. Abea și-a înfiripat-o și s'o risipească. **In nici un caz** *nu doresc să se instaleze la Hași (de unde nu va putea, de altfel, să conducă administrația căci n'are echipa de bărfi de aici, învățați de mine),* **nici la Orăștie.**

Deci, **totul să rămâe pe loc** *și să continue ca și înainte de plecarea mea...*

Cu concursul tău, și lăsând „Libertății" sectorul operei ziaristice pe care o împlinea până acum în Legiune,—foaia e asigurată și familia mea are din ce trăi. Te rog deci **ajută „Libertății" să trăiască.**

E de dorit ca, cu timpul, să fie crescut un element bun ca redactor. Va fi salariat, va face carieră aici...

Mor, Corneliu, cu tot elanul și toată fericirea, pentru Hristos și Legiune. Nu cer nici răsplată, nici nimic, ci doar biruința. Și vă rog să aveți inimă pentru copiii mei.

Cu Iridenta te rog să fii îngăduitor și iertător. Știu că nu vă veți putea înțelege totdeauna. Dar nu încerca, inutil, s'o schimbi în felul vederilor tale. Nu spun să nu te interesezi de o blândă supraveghere și îndrumare a tot. Dar în conflictele care știu că se vor ivi, fii tu cel îngăduitor. Gândește-te la durerea și la pierderea lor, la nervii ruinați ai Iridentii, și la tot ce nu se poate schimba oricât te-ai necăji. Ea încolo e econoamă, cinstită, trăește numai pentru copii, e devotată **și nu trebue lovită și mai mult**, *chiar dacă ar avea vină.*

După aceste lucruri personale, iată, deoarece e vorba de despărțire, îți urez ocrotirea lui Dumnezeu și biruință cât mai apropiată. Sunt fericit, și mor bucuros cu această mulțumire, că am avut putința de a simți chemarea ta, de a te înțelege și de a te servi. Căci tu ești Căpitanul! Ți-am și greșit, și ce știu și ce nu știu. Iartă-mă. N'am greșit însă niciodată nimic celei mai sincere fidelități legionare și fidelității față de tine, Căpitanul. N'am făcut destul pentru Legiune în ultimii ani, dar am crezut și cred în tine și față de această credință n'am păcătuit vreodată nici în cea mai ascunsă cută a sufletului meu (chiar dacă uneori mai criticam câte ceva, cu bună credință, ca de pildă lipsa ta de atașament față de forme și contabilitate, cari aduc adesea mari neajunsuri de fond).

Și să faci, măi Corneliu, din țara noastră o țară frumoasă ca un soare, și puternică și ascultătoare de Dumnezeu!

Trăiască Legiunea!
MOȚA

Eu voiu scrie în Spania 200-300 articole pe care le las spre a apărea timp de 5—6 ani câte unul în fiecare număr al foii, postum. Aceasta va face foaia și mai căutată. Alte îndrumări am lăsat în scrisoarea către Iridenta.

Scrisoarea lui Ion Moța către părinții săi

Pe vaporul «Monte Olivia»
spre Portugalia -1 Dec. 1935.

IUBIȚI PĂRINȚI,

Suntem de 4 zile pe vapor, iar mâine debarcăm la Lisabona, în Portugalia, de unde apoi plecăm în Spania...

...De sigur ați aflat, că dorim să luăm și noi parte câtva timp la lupte, cam o lună de zile, căci pe atât ne-a țărmurit Corneliu termenul, fiind vorba de un semn viu de unire creștină a inimilor a două neamuri.

Cea mai mare grije și tulburare sufletească a mea, în acest admirabil și măreț drum, este grija de scumpa mamă și iubitul tată.

Mă tem că prea vă veți lăsa copleșiți de îngrijorări, și, negreșit, după o viață destul de încercată, numai asemenea poveri sufletești, nu ar trebui să mai aveți. Aș fi cel mai fericit să pot avea dela iubiții părinții o veste, că grijile mele nu sunt întemeiate, și că, răzimați de dragostea pentru Cruce și creștinătate, găsiți îndestulătoare putere sufletească, pentru a putea purta grija aceasta ce nu se poate înconjura, dar a fi chiar mulțumiți că fiul vostru se afiă pe un asemenea drum de onoare și de datorie...

La riscul nostru, la jertfa noastră din dragoste pentru Hristos, vom fi fericiți a afla că și ai noștri iau parte prin bărbăția de a trece prin câteva zile grele, și a nu se lăsa copleșiți, căci ar părea că ne-au făcut să uităm datorința noastră către Dumnezeu, în al cărui obraz se trage azi cu mitraliera, și datorința față de neamul nostru, a cărui soartă atârnă și ea atât de mult de lupta hotărâtoare care se desfășoară azi în Spania...

Neliniștea mea e mai mare pentru părinți, căci Iridenta fiind mai tânără, și mai voinică fiziceşte, tinerețea o ajută să treacă mai ușor zbuciumările și greutățile pe cari le sporește adeseori închipuirea...

Sunt foarte bucuros că ea, care la plecarea mea, bănuia lucrurile acestea, a fost curagioasă, văzând că își știe stăpâni simțământul, pentru a se împlini datoria...

Trebue să mai adaug, spre a înlătura ori-ce judecăți greșite, că eu n'am fost trimis de nimenea în Spania ca să i-se facă vre-o răspundere pentru asta, ci, că eu singur am avut, cel dintâi, gândul și dorința de a lua parte la aceste lupte, pentru care am cerut și am primit aprobarea șefului nostru, mărginind ei această aprobare la numai o lună de zile. Nici odată n'aș fi primit să fiu înlocuit prin alt cineva, căci sufletul meu îmi cerea și-mi cere împlinirea acestei datorii, pe care am și dus-o la împlinire. Nu e adevărat, ce spuneau unii, că, rămas în țară, puteam fi mai de folos, și eu și soții câți am luat acest drum,—luptei de acasă. Biruința morală pe care noi o vom câștiga în Spania,—cu ori ce jertfe, — va fi mai mare pentru lupta națională, decât tot ce am mai putea face în restul vieții noastre, ba și dincolo de ea... Acesta e adevărul.

Pe la începutul lui Februarie, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom porni înapoi spre casă...

Incă odată vă rog din tot sufletul, să nu vă lăsați pradă îngrijorării. Omul doar nu a fost născut pentru a trăi numai decât un număr nu știu cât de ani,—ci pentru a se apropia de Dumnezeu prin faptele vieții sale!

Vă sărut mâinile cu toată dragostea și vă rog, nu-mi tăgăduiți fericirea de a vă ști curagioși și senini, primind bărbătește și cu tăria pe care ți-o dă credința în Dumnezeu, toate greutățile cu care Dumnezeu a cinstit familia noastră, cerându-i sprijinul ei pentru împlinirea dreptății și a Dumnezeeștei Lui așezări...

Vă înbrățișez cu mare dragoste, mulțumire și recunoștință, pentru toate jertfele sufletești și materiale, pe cari o viață întreagă, neîntrerupt le-ați făcut pentru noi și pentru sufletul nostru...

Al vostru iubitor IONEL

Răvaș dela Legionarii Români de pe frontul Spaniol.

La Nașterea Domnului

Din nou popoarele lumii se pregătesc pentru sărbătorile și bucuriile Nașterii Domnului, a nașterii sfinte a lui Cristos.

Dar bucuria aceasta e astăzi întunecată în toate inimile, de îngrijorare pentru soarta așezării creștinești a lumii, așezare dăruită nouă de către Dumnezeu prin trimiterea pe pământ a Fiului Său, a cărui naștere o vom sărbători acum din nou.

Căci iată, mâna Diavolului a pornit în zilele noastre cel mai crâncen război împotriva Bisericii întemeiate de Domnul nostru Isus Cristos. Niciodată, de când a coborât Mântuitorul printre noi, nu s'a ridicat o parte a omenirii, cu atâta ură și pornire, pentru a dărâma așezarea, rânduiala creștină a lumii, ca în zilele noastre. Mor oamenii cu zecile de mii, unii pentru a isbuti să dărâme altarele Bisericilor lui Cristos, iar alții pentru a le apăra. Comunismul este ca acea fiară roșie din Apocalips, care se ridică pentru a izgoni pe Cristos din lume.

Astăzi la Nașterea Domnului, nu ne este îngăduit să avem numai bucurie în casele noastre, ci și grijă pentru a păstra marele dar pe care ni-l-a făcut Dumnezeu prin trimiterea Fiului Său printre noi.

Fiara roșie va fi biruită, fără îndoială, până la sfârșit. Căci Biserica întemeiată de Domnul Cristos, nu va putea fi doborâtă *«nici de porțile iadului»*. Dar, iată că, totuși, în țările unde comunismul diavolesc a biruit, Biserica a fost doborâtă. Nu pentru veșnicie, dar totuși a fost doborâtă pentru veacul de azi, iar în locul ei s'a înstăpânit puterea diavolească a necredinței, a stricăciunii, cu suferințele și moartea sufletească și trupească a oamenilor de azi. Noi credem în învierea Bisericii atât în Rusia cât și în Spania comunistă. Dar această înviere cât și mântuirea țării noastre de pacostea stăpânirii lui Anticrist, *atârnă de vrednicia noastră!* Dumnezeu a spus că Biserica nu va fi doborâtă aici de porțile iadului, pentrucă Dumnezeu a avut încredere în vrednicia oamenilor, în alipirea lor de Dumnezeu. «Dacă însă noi nu ne vom trezi și nu vom porni la împlinirea datoriei noastre, în războiul pe care l-au pornit oștile diavolești, atunci prăbușirea va veni, cum a venit și aiurea. Și cine știe câte veacuri de ispășire, în robie și chin, vor trebui să treacă peste viețile nenorociților noștri urmași, până când să vrednicim a ne bucura din nou de stăpânirea Bisericii asupra sufletului oamenilor.

Ceasul de azi e un ceas greu. De împlinirea datoriilor noastre în acest ceas, atârnă faptul ca rândurile viitoare de oameni, copii, argații și străne-

poții noștri, să se bucure ori apoi să plângă în ziua nașterii Domnului.

Să nu lăsăm pe urmașii noștri să piardă binefacerile sufletești ale Nașterii Mântuitorului! Să nu le lăsăm o țară fără biserici, fără icoane, fără ocrotirea mânii lui Dumnezeu! Să nu lăsăm copiilor noștri o viață în care vor fi pierdut pe Cristos!

Iar pentru aceasta, să nu fugim din fața jertfei pentru apărarea Crucii!

Numai această jertfă poate răscumpăra, pentru urmașii noștri, pe Isus Cristos, numai prin această jertfă îi vor putea avea pe Cristos între ei, în sărbătorile de Crăciun ale anilor viitori, ale veacurilor viitoare.

Căci fără luptă vitează, nici Arhanghelul Mihail n'a putut goli cerul de oștile lui Lucifer, de oștile îngerilor răsculați.

Legionarii români cari, în aceste zile de Crăciun, luptă pentru Cruce pe pământul spaniol, vă cheamă să-i urmați!..»

ION I. MOȚA
„Libertatea" No. 37-38
Crăciun 1936.

Răvaș dela Legionarii Români de pe frontul Spaniol.

Spre anul 1937..

Dumnezeu a învrednicit pe șapte legionari ai Căpitanului să și petreacă sărbătorile Crăciunului și să aștepte anul nou cu mâna pe pușcă, pe grenadă ori pe mitralieră, risipiți pe străzile Madridului ori în munții Spaniolii, în încleștarea luptei împotriva celor cari, cu baioneta scot ochii Mântuitorului de pe sfintele icoane și batjocoresc pe Maica Domnului și sfântul El prunc.

I-a învrednicit, am spus, pentrucă nu poate fi, pentru un om, o cinste mai mare, o chemare mai plină de rod sufletesc, decât aceea de a fi apărător al lui Cristos, și, prin Cristos, al neamului tău creștin.

Anul care a trecut, 1935, a deschis această cumplită luptă de pe pământul spaniol. Anul în care intrăm, 1937, cine știe ce alte încercări, și mai mari, va cere, poate, oamenilor și popoarelor.

Spre acest an nou, care răsare în zori de sânge, Românii trebue să se îndrepte cu sufletul scuturat de moliciune și șovăială, pregătiți sufletește pentru vremuri mari, de răspântie. Să primească în inima lor duhul nou al bărbăției legionare, adunându-și toată curățenia sufletească pe câre o mai au, făcând-o să rodească rodul scump deși adesea dureros, al jertfei pentru Cruce și pentru Neam.

Să lăsăm cu toții la o parte vorbirea fără rost, să mai ales să lăsăm la o parte credința că ne-am împlinit datoriile prin asemenea lupte de vorbă goală, prin paradă și laudă și ergă, ori prin hotărâri cari nu sunt urmate de aspra greutate a faptei, a jertfei, a povării.

Să ne desbrăcăm de toate slăbiciunile, de temerile și ticăloșiile noastre, să ne înălțăm la creasta îmbrăcați în tot ce are sufletul nostru mai bun, mai viteaz, mai curat. Și astfel înarmați sufletește, să așteptăm poruncile ——— pentru a răzbi, gata de sângerare și de moarte, prin negurile de întuneric și de pierzare care învăluie tot mai mult neamul nostru.

Numai îndreptându-ne astfel spre căile pe cari ni le deschide noul an, vom putea aștepta zile de soare și de biruință românească dela anul acesta nou care se apropie de noi plin de întunecare și de povară.

Căci Dumnezeu nu poartă cu carul biruinței decât pe viteji, pe cei cari se știu pierde pe ei pentru a-și răscumpăra neamul și sufletul.

ION I. MOȚA
„Libertatea" No. 1
9 Ianuarie 1937.

N. R. Testamentul și scrisorile reproduse, se află publicate în broșura „Testamentul lui Ion Moța", care se poate procura dela toate cuiburile legionare. Prețul 7 lei.

Doliul cel mare

(Continuare din pag. 1)

III-a cu Marin și Moța. Esquadra II-a cu pușca-mitralieră, Esquadra I-a, eu, Domnul Clime și Părintele Dumitrescu. Suntem veseli că truda pe ziua aceea încetase și deschidem unul o cutie de sardele, altul o cutie de conserve. Părintele Dumitrescu serios, mușcă dintr'un cârnaț. Vasile Marin face glume: lângă el d-l Clime râde de tot ce spune Marin. Ionel scria ceva.

Pe la trei și jumătate, încep ghiulelele să cadă în jurul nostru și se ivesc pe coama unui deal din față, trei tancuri roșii înaintând în linie spre tranșeele noastre. Tunurile noastre antitanc intră în acțiune. Ne uităm par'că bucuroși la micile ghiulele pe cari ele le asvârl, și a căror traectorie se vede limpede în spațiu. Vedem cum aceste mici ghiulele lucioase, cuprind cele trei tancuri în tirul lor precis. Ținta fiind apropiată, aceste ghiulele ușoare ating pământul într'un unghiu mai ascuțit și sar în sus ca o minge de tenis, urmând o nouă traectorie.

Spre bucuria soldaților, vedem deodată un tanc lovit în plin și începând să ardă cu flacări lungi și fum.

Bombardamentul se domolește vre'o jumătate de ceas și reîncepe apoi mai frumos. Tirul inamic este uimitor de bine regulat! Toate ghiulele cad la doi-trei metri de linia noastră de apărare.

Acum vedem coborând coama dealului vre'o treisprezece tancuri mari. Primim ordin să ne culcăm la pământ în tranșee. Eu mă îmbiu să stau în picioare în postul de observație.

Ionel Moța ne strigă:

— «Dacă suntem înconjurați, *nu cade prizonier nimenea.* Murim mai bine toți împreună!»

Sunt cele din urmă cuvinte pe cari le-am auzit dela el.

Pentru cea din urmă dată, îi văd vii și alături, pe Ionel cu fruntea ca un munte lucind în soare și pe Marin cu o față de marocan, — căci lăsase să-i crească barbă.

Bubuitul devine năucitor. Vâjâitul gloanțelor și schijelor ne amețesc. Exploziile obuzelor ne acopăr cu pământ. Tancurile au înaintat până la cinci sute de metri de noi, ascunzându-se într'o vale. Acum înaintează șirurile comuniste. Simt pe lângă mine, în spate, cum trec — unii târându-se, alții alergând aplecați prin tranșee, — soldații noștri. Intorc capul doar o clipă. Văd pe unii răniți, îndreptându-se spre liniile dinapoi, vre-o douăzeci, unul după altul, toți cu fețele strânse de durere, cu carnea în rane și picurând de sânge. Unul își trage după sine un picior frânt, altul are brațul sfâșiat, altul lovit în burtă, se târește cu vaete înăbușite și are buzele albe și fața întunecată de chin. Privesc amestecul acesta de carne și de haine însângerate, numai mai înainte erau corpuri omenești voinice... Niciunul dintre Români nu-i printre răniți! Fundul tranșeei, e pătat de sânge. Această vedere nu durează însă decât câteva secunde, ca și gândul ce-l am, cum să le fiu de un ajutor. Incordat în postul meu, trebuie să priveghiez inamicul.

Dar în clipa aceea, îmi dau seama, că pușca mitralieră rămăsese fără servanți. Trec s'o pun în lucrare, să trag cu ea. Inamicul, după primul salt, se adăpostise într'o vâlcea și trăgea cu mare risipă de muniții. Bulgării de pământ, ridicați de obuze, mă loveau în obraz, fumul și praful explozilor îmi usturau rău ochii. Fac încercări zădarnice, nu pot pune în mișcare mitraliera.

Strig ofițerului, care se adăpostise și el, culcându-se în tranșee, că mitraliera nu mai funcționează, că suntem în toiul atacului fără mitralieră. O detunătură doborîtoare mă silește să-mi închid ochii! Când îi deschid o clipă, privirea îmi cade la un metru și jumătate de mine, asupra unui corp întins cu fața spre pământ.

Ingenunchiu și îi ridic capul. E Ionel Moța! Ii țin capul în mâini, privindu-l îndelung cu gândul pierdut în nu știu ce lumi depărtate. La un metru mai departe zace și Vasile Marin cu spatele proptit de peretele tranșeei.

Mă încordez să urlu lui Clime și Părintelui Dumitrescu, peste vuetul gloanțelor și al obuzelor.

— «Ionel și Marin sunt morți!»

Peste haina cu stropi de sânge n-închegat, ceasul lui Ionel Moța atârnă de lanț, cu geamul spart. S'a oprit. Era cinci fără un sfert.

Prin haina străpunsă și sfârticată a lui Ionel Moța, se văd culorile Drapelului Românesc. E drapelul nostru pe care era scris: «Legiunea Arhanghelul Mihail, Garda de fier», — cu care ne-am prezentat generalului Moscardo. Ionel Moța era încins cu acest drapel, pe care voia să-l poarte cu el pentru a-l pune în vârful baionetei la atac sau la defilare, când cuceream un oraș! Cu el speram să intrăm în Madrid.

Desfac drapelul și îl întind peste trupurile lor.

Simt în adâncul ființei mele cum mă atrage fără conștiință vraja morții... Mă ridic în picioare și privesc, cu sufletul pierdut, cum ghiulele explodează pe lângă tranșee, aruncând limbi de foc și despicând pământul. Văd tancurile inamice care reîncep să înainteze. Sublocotenentul se apropie de mine și mă trage la pământ după parapet. Imi zice: «C'est la guerre. Mala suerte». (Așa e războiul. Soartă rea). Intr'adevăr obuzul trântise la o parte doi saci de pământ depe parapet și căzuse peste Ionel Moța la un metru de Vasile Marin.

Dar comuniștii înaintează. Adun din centurile asvârlite de răniți vre-o două zeci și cinci de granate și cu ele intru în post la locul puștei mitraliere. Ne sosesc și ajutoare. Incep focurile și din partea noastră. Domnul Clime și Părintele Dumitrescu vizează și trag cu îndârjire! Comuniștii s'au oprit iarăși.

Strig după brancardieri. Au venit. Suntem trei frați acum în jurul a celor două iubite cari au căzut, trei inimi românești strânse în suferință, peste care se întinde zdrobitoare, neputința de a le ajuta și oboseala celorlalți. Moartea nu este o raritate în acele zile, la Majadahonda. E un fapt obicinuit care nu mai uimește, nici nu cutremură... Brancardierii liniștiți pleacă cu corpurile. In locul însângerat unde s'a încheiat viața lor, a rămas baioneta lui Ionel Moța îndoită și zdrobită de o schijă și măștile lor de gaze, ciuruite.

Ne simțim singuri. Rog pe sublocotenent să îngăduie Părintelui Ioan Dumitrescu să-și îndeplinească oficiul de Preot și să însoțească corpurile. Părintele Dumitrescu pleacă în urma brancardierilor".

D-l Clime a continuat în urmă să-mi spună cum au trecut cele aproape două săptămâni de când nu ne mai văzusem. Mi-a spus luptele pe care le-a dat între timp compania 21 și cum au plecat de pe front cu trupurile camarazilor martiri, pe care după multe peripeții i-au adus la Toledo, unde se aflau acum îmbălsămați în capela spitalului sub grija lui Totu și a preotului Dumitrescu, care stă de veghe oficiind slujba religioasă de dimineață până seara.

Am plâns împreună pe scumpii camarazi răpuși de soartă și am început să depănăm unul câte unul, cu ochii înlăcrămați, duioase amintiri despre Marin și despre Moța.

In după amiaza zilei de 20 Ian. m'am înapoiat la spitalul din Zamora, unde cu toate împotrivirile medicilor am cerut insistent să mi se dea drumul pentru a îndeplini misiunea sfântă ce trebuia să fac în fața sicriilor celor doi martiri legionari.

După ce mi s'a schimbat pansamentul și mi s'au dat sfaturi asupra modului cum trebue să-mi îngrijesc rana, mi s'au scos copcile și într'o duioasă despărțire am ieșit din spital pornind spre Salamanca.

Bănică Dobre
(Din „Crucificații")

Cine știe să moară, nu va fi rob niciodată!

Pentru ziua marei jertfe legionare

Circulara Căpitanului către șefii de regiuni și județe

In vederea zilei de 13 Ianuarie, Căpitanul a trimis șefilor de regiuni și județe, următoarea circulară:

Se apropie ziua marei jertfe. Pe vremea aceasta acum un an Ion Moța și cu camaradul său Vasile Marin se pregăteau de moarte.

In aceste zile în sufletele lor se juca o tragedie înfiorătoare. O furtună de durere. Ruperea pentru totdeauna de copiii tăi, de soție, de părinți, de toți cei dragi, de viață, de soare, de țărâna îndepărtată a pământului țării tale.

La mii de kilometri distanță de toți ai tăi, nu ai pe nimeni lângă tine în ceasul morții.

Moța a presimțit apropierea acestui tragic moment. Sufletul său în ultimele zile a fost cuprins de grija și de dorul copiilor săi, de dorul celor de acasă.

Un val de nesfârșită durere i s'a coborît în suflet.

Așa a murit Ion Moța la 13 Ianuarie 1937, la Majadahonda. Jertfa lui e uriașă pentrucă Dumnezeu i-a cerut-o însoțind-o de toate durerile omenești posibile.

Și durerile jertfei lor se întind mai departe, mereu mai departe, pentrucă noi cu inimile sfâșiate, îi căutăm mereu, îi strigăm mereu, plângem mereu după ei.

Generația noastră de luptători a pierdut tot ce avea în mijlocul ei mai curat, mai bun și mai nobil.

Oare această, mare, uriașă jertfă, cu toate durerile ei, nu va fi socotită de nimeni în mijlocul nației noastre?

Iubiți camarazi, legionari din toată țara, apropiați-vă voi, cu sufletul curat de sfânta jertfă adusă pentru Hristos de Moța și Marin la Majadahonda. Luați măsuri ca pretutindeni această zi să fie petrecută în post negru și rugăciuni la Biserică.

Faceți în această zi rugăciuni pentru toți morții noștri, așa după cum a lăsat Moța în testamentul său „Doresc să fiu înmormântat alături, împreună, cu toți camarazii mei căzuți în lupte

CAPITANUL

pentru credința legionară".

Rog ca această zi să treacă fără paradă, fără zgomote și fără ieșiri care să tulbure măcar prin preocupare adânca durere și jale a sufletelor noastre.

Nu ieșiți cu manifestări în lume, ci fugiți de lume, strecurați-vă în așa fel, ca lumea să nu vă vadă.

Să trăim această zi în noi, cetind ce ne-a lăsat Moța și numai în noi. Nimic să nu ne preocupe de tot ceiace ar putea să fie în afară de noi.

Legionari, rugați-vă și postiți până în ultimul sat.

CORNELIU Z. CODREANU

* * *

In ziua de 13 Ianuarie—ora 4 jumătate— potrivit hotărârei Mișcării Legionare, legionarii din toată țară s'au rugat pentru odihna sufletelor celor doi Mari Eroi Legionari, Ionel I. Moța și Vasile Marin, căzuți pe frontul antibolșevic dela Majadahonda pentru Hristos și Legiune.

Generalul nostru

In ziua de 9.I. a. c. s'au împlinit trei luni de când iubitul nostru *General* ne-a părăsit, trecând lângă Eroii *Ionel Moța* și *Vasile Marin* -în ceruri.

Pare că-l auzim comandând, de acolo de sus: *„Băieți! purtați-vă vitejește în bătălii, căci victoria este a voastră, numai a voastră!"*.

PREZENT!

(Continuare din pag. 1)

cei cari ați rămas. In fiecare săptămână „Libertatea" mă va duce alături de voi, pentru a vă vorbi și despre lucruri mai mici și despre altele mai mari, pentru a vă povesti crâmpee din luptele noastre, dar, mai ales pentru a vă cere aceea ce noi am avut în cea mai mare măsură și o așteptăm dela voi în măsură și mai mare:

Dragoste și credință deplină în Căpitan și în Legiunea lui, în Legiunea noastră!

Lisabona (Portugalia), la 31 Decembrie 1936 în ziua plecării noastre spre pământul spaniol.

ION I. MOȚA

ROMÂNI!
Citiți săptămânal
„LIBERTATEA"
— Cea mai răspândită gazetă legionară scrisă pe înțelesul poporului —
— FOAIA FAMILIEI EROULUI IONEL MOȚA —
Redacția: Orăștie-Hunedoara. Administrația: București, Calea Victoriei 63. Abonamentul: 120 lei anual.

Parastas

PENTRU LEGIONARII MORȚI PENTRU LEGIUNE

Arad. — In Sf. Biserică din comuna Cuvin, a doua zi de Sf. Crăciun, s'a oficiat în asistența unui mare număr de legionari și credincioși, un parastas pentru odihna sufletelor Eroilor legionari Ionel I. Moța și Vasile Marin căzuți luptând în Spania, pentru Hristos contra satanei și pentru toți legionarii morți în lupta și credința legionară.

La oficierea acestui parastas a stârnit o adâncă emoție, deosebita atențiune ce i-a dat'o păr. pr. Miron Grecu parohul acestei comune.

Revederea dela Toledo

. . . Corpurile camarazilor noștri au fost aduse la morga spitalului Doncellas Nobles împreună cu Părintele Dumitrescu ne-am dus să le vedem. Am trecut prin mai multe coridoare și am ajuns în fața câtorva trepte ce duceau la camera, unde se aflau corpurile lui Moța și Marin. O durere mi rodea sufletul. Acești camarazi cu care acum câteva

Neculai Totu

zile am fost împreună, care erau plini de viață, de elan, de curaj, acum stau fără mișcare, întinși pe masa de operație. Mă apucă un fel de răzvrătire împotriva soartei, împotriva orânduelilor pământești. Moța— acest om extraordinar, în care se frământau atâtea idei geniale — mort!

Marin, — această ascuțime de minte pierdută pentru totdeauna, — nu, nu se poate! Am credința că se vor scula când mă voiu apropia de ei.

Moța și Marin morți, acest lucru nu-l puteam crede atunci, cum nu-mi vine să cred nici astăzi.

Pașii noștri sună sec pe podeaua de piatră a camerii. Două sicrie albastre sunt așezate unul lângă altul, așa cum au fost în viață împreună. Cu o adâncă emoție dăm la o parte capacul depe cosciugul lui Ion Moța. Parcă doarme. Fața senină. O senindtate dumnezeiască, e mulțumit că și-a împlinit destinul. Mă apropiu de el și îi pun mâna pe obraz. Il chem încet pe nume în speranța unei minuni, a unui răspuns. Ionel doarme somnul cel fără vise și fără de sfârșit. Lacrimile îmi frig ochii. Părintele printre lacrimi îngână o rugăciune, încet fără grabă, ca o adiere de vânt.

Desfacem sicriul lui Marin. Fața are răni, cari îi dau însă o majestate războinică. Nu are înfățișare urîtă, din contră. Câteva fâșii de sânge ce se prelingă pe niște pârâiașe de rubin. Ionel Moța a primit lovitura în piept, dar nu are nici măcar o zgârietură pe obraz, e senin și sfânt. Marin are răni numai pe față și în partea stângă a pieptului. Trăsăturile lui par și mai bărbătești acum. Intotdeauna Moța a fost sfântul vădeaz, iar Marin eroul neînfricat. Mă uit la amândoi și-mi aduc aminte de articolul lui Ionel Moța: „Cranii de lemn". Da, cranii de lemn, acum. In ele însă s'au frământat o lume, speranțe, credințe, avânturi. Trupurile nu mai au viață, dar sufletele lor sunt cu noi, le simțim la tot pasul. Ele ne vor duce la biruința finală. Sufletele lor vor mișca steagurile noastre victorioase și din înălțimea lor vor binecuvânta jertfa noastră.

Aprindem câte o lumânare la capătul lor și vorbim cu paznicul să aibă grijă să nu se stingă. Mergem apoi la doctor și aranjăm să fie îmbălsămate trupurile. Ne sfătuim cu părintele care singur a rămas la Toledo, să facem în fiecare zi câte o mică rugăciune lângă sicriile eroilor. După îmbălsămare, au fost aduse în capela spitalului militar și așezate cu toată cinstea. Deasupra capetelor celor doi străjuia Arhanghelul Mihail, exact icoana care o avem noi pe mărțișor. Nici morți, imaginea sfântă nu i-a părăsit . . .

Neculai Totu

(Din „Insemnări de pe front")

Majadahonda

(Continuare din pag. 1)

stea câte două ore de santinelă.

Sunt în escuada I și-mi vine rândul între orele 4—6. Mă mișc, cu băgare de seamă, doi pași la dreapta și doi la stânga, să-mi desmorțesc picioarele înghețate. E întunerec beznă și trebue foarte multă atenție. Pe aici au încercat comuniștii un atac în mijlocul nopții, strigând: «Trăiască Spania, trăiască generalul Franco!» și dându-se drept trupe naționaliste, s'au apropiat până la 50 metri. Au fost respinși, dar cu mari pierderi din partea legionarilor. Privesc atent înainte și caut să evit orice sgomot. In stânga mea, un spaniol, român sau portughez din escuada a II-a, nu-l pot recunoaște, deși sunt numai 3—4 metri, cu pătură și arma la umăr face și el de santinelă într'o poziție de parc'ar fi o stană de piatră, căutând cu privirea să dispice întunerecul și pare dus pe gânduri către cine știe ce meleaguri sau ființe dulci și scumpe. Mă uit la el. Ne desparte o bucată de pământ, ca o jumătate de metru, rămasă nesăpată. Camaradul de santinelă, se îndreaptă către mine și în șoaptă mă întreabă, în limba spaniolă dacă am apă. Il recunosc:

— Ionel Moța, tu?

— Dumneata Părinte?...

Pe bucata de pământ ce ne despărțea, fiecare cu picioarele în tranșeea lui, ne-am așezat alături îmbrățișați, acoperiți acum de două pături și numai ochi și urechi către frontul comunist. Vorbim încet despre Căpitan, despre Legiune, legionari și familii. Dela un timp lăsăm numai gândurile noastre să vorbească și simțim cum ochii ne înoată în lacrămi. E ora 6. Alți camarazi vin să ne schimbe în posturi.

Deodată Ionel Moța se uită în ochii mei și cu o privire, pe care nu am s'o uit niciodată, cu niște ochi sclipitori și plini de hotărîri mari, îmi spune:

— Părinte, ce zici Dumneata? Peste câteva zile se împlinește o lună și jumătate de când, putem spune, ne aflăm pe front, eu cred că se gândește Căpitanul la reîntoarcerea noastră și va face tot posibilul, va depune toată stăruința ca să capete aprobarea, sau chiar va trimite o echipă de schimb. In ceeace privește jertfa noastră, poate este deajuns! Bănică rănit, Totu scuipă sânge!...

— Dragă Ionel și eu zic ca tine. Jertfa este dată. După lupta care o mai dăm aici, cred că terminăm cu războiul din Spania.

Voiu scrie azi Căpitanului, să intervie cât mai repede.

Primim seara o scrisoare lungă din partea Căpitanului și a Generalului. Fusese expediată din Polonia. Astfel a putut ajunge la noi. A fost prima scrisoare, în care Căpitanul ne certa puțin pentrucă am călcat ordinul lui și ne făgăduia aducerea noastră în țară.

Oare s'a apropiat ora sfârșitului? Moța începe să se îndoaie în fața suferințelor? Prea multă asemănare între

«Doamne, dacă este cu putință, să treacă paharul acesta dela mine»...

După o mică pauză, Moța continuă:

— Părinte, pe la ora 8 să strângi pe toți. Vrem să facem o rugăciune. Nu se știe!.. Poate aceasta va fi cea din urmă, a unora dintre noi!...

La ora 8 într'un colț de tranșee suntem toți în genunchi, cu sufletele înălțate către Dumnezeu. Nu știu de ce, citesc rugăciunile emoționat, cu mult tremur în voce. Privesc la toți să observ de au prins emoția mea și văd pe Moța adânc cufundat în rugăciune. Din ochi îi curg lacrimi dese. Ce putere mare de credință! Cu ce căldură sufletească se înaltă el sus, sus aproape de Dumnezeire!.. Sunt străbătut de un fior... Iisus Hristos, cu trei zile înainte de moartea Lui S'a rugat în Grădina Ghetsimani și a plâns mult...

Se dau ordine. Suntem scoși din tranșee și în formație de luptă pornim la întâlnire a doua oară, în direcția Escurialului. E o zi posomorîtă cu ceață și ploaie măruntă, că deabia poți vedea la zece metri, ceeace ne permite a ne așeza în apropierea inamicului în linie de retragere, distanțați din patru în patru metri. Ne apucăm de săpat apărători (măști), fiecare cu ce poate. Dintre toți eu sunt cel mai neîndemânatic și sergentul Ortigoza vine să mă ajute, iar Clime, care între timp adunase și ceva paie de pe câmp, îmi dă și mie, cu rugămintea să stau pe ele.

Moța cărase cu Marin cărămidă dela un cuptor. Au pus în fața și pe părți atâta, că aproape poți sta în picioare. Și ziduri groase ca de un metru. Mă uit la el cum muncește de zor. Imi face impresia că are presimțiri rele.

Din când în când, Vasile Marin — el a stat totdeauna lângă Moța — vine să ne mai vadă, împărțind la fiecare un zâmbet sau o glumă cu înțepături, dar de data aceasta pare mai puțin dispus. După vreo două ore ceața începe să se împrăștie, Alecu se frământă ca o veveriță, gata de tragere. Incep să ne bată inimile mai cu putere și așteptăm deschiderea focului. Suntem

Steagul pe care Ion Moța l-a purtat, în timpul luptelor

bine încărcați cu gloanțe, grenade, benzină, dar poziția noastră este foarte periculoasă, pe creasta unui deal, de-a-lungul unei șosele ce merge către mijlocul frontului arcuit al comuniștilor, ușor de reperat, cu posibilitatea de a fi împușcați în față, pe flanc și din spate.

Din dreapta noastră, comuniștii deschid focul. Avem morți și răniți fără a apuca să tragem și noi, ceeace determină pe ofițerii noștri să dea ordine de retragere imediată pe vechea poziție. Dăm o fugă bună până ne ascundem după zidurile caselor dărâmate de artileria bolșevică. Un mic repaus, în care Moța se apucă să scrie Căpitanului, apoi în pas forțat intrăm în tranșee. O altă tranșee mai spre stânga de cea în care stătusem mai înainte și pentru care muncisem mult ca s'o aranjăm. Când am plecat spre tranșee, «Nea Ilie» trece pe lângă noi și ne spune «Adios». Incercasem de două ori să înaintăm în direcția Escurialului, fără nici un rezultat și poate ne spune «Adios», fiindcă nu vom mai încerca. Dar e ceva ciudat în această expresie, e ceva neobișnuit și rămânem nedumeriți de acest «Adios» repetat de câteva ori. La mijloc este așezată pușca mitralieră, în stânga Moța, Marin; în dreapta Alecu, eu și Clime. Tot plutonul se afla în această tranșee. In fața avem, ca apărare, saci cu nisip, care se ridică deasupra capetelor noastre, cu deschizături prin care să putem ochi dușmanul și trage cu arma. Trei tancuri comuniste, apar la capătul văii ce se deschide în fața noastră, pentru a trage cu tunurile în noi. Spre norocul nostru, un tun antitanc așezat, cu zece minute înainte, înapoia și deasupra tranșeei noastre, este pus imediat în funcțiune și condus cu măestrie de către un sergent spaniol.

Ne uităm uimiți la obuzele în formă de minge, având în ele lichide inflamabile, a căror traectorie se poate vedea dela pornire până la cădere. Este o invenție nouă germană. Obuzele se sparg numai când întâlnesc un corp tare și aprind. Când cad în pământ, sar din nou și fac o altă traectorie îndrumată de felul cum se află locul de cădere întocmai ca o minge și numai a doua oară se sparg și aprind. Un tanc este aprins. Celelalte două încearcă să fugă dar sergentul mărește puțin tirul și al doilea este nimerit și cuprins de flăcări. Ultimul reușește să dispară după un deal. La toți ne pare bine. Caporalul nostru Felicindo, bate din palme, nu știe ce să mai facă de bucurie și trigă cât poate:

— Priviți cum arde, priviți cum arde. Cei dela pușca mitralieră pândesc ca să secere pe cei din tancuri, când ridicând capacul ar vrea să fugă.

Marin se repede la noi și ne spune, că Moța este într'o stare grozavă de nervi, că vrea să prindă pe comuniștii din tancuri și că trebue să-l calmăm căci altfel se duce sigur la moarte.

Dinspre dreapta comuniștii încep să bombardeze la început mai rar până reperează bine poziția. Primele obuze lovesc în sat. Majadahonda este complect distrusă. La câteva case au scăpat numai parterele. Biserica are zidurile sparte de zeci de obuze. Aici se pare că s'a năpustit toată urgia satanii și continuă încă să doboare și să fărâme și ce-a mai rămas. Artileria întețește focul. Turnul bisericii este aruncat în aer.

După aprecierile noastre sunt 4—5 baterii cari trag continuu. Câte 3—4 obuze explodează deodată. In câteva secunde, se sparg unul după altul opt, zece. Clime care are experiența războiului ne dă explicații — obuzele tună, împroașcă schije, lovesc în dreapta, stânga, în față, înapoi. Suntem prinși într'un baraj de artilerie. In fața noastră vreo doi km., înaintează din dreapta spre stânga, cu viteza maximă, unul, două,... zece... șaisprezece tancuri și încep să ne bată pe flanc. Protejați de artilerie și tancuri, comuniștii încep să atace. Este primul atac ce-l încearcă decând suntem noi în luptă. Au forțe mari și par hotărîți, pentru a-și recâștiga poziția pierdută: stația de cale ferată, Majadahonda, ce leagă Escurialul de Madrid. Inaintează!... Se aude lătratul răgușit al mitralierelor inamice. Pe deasupra noastră flueră gloanțele. La distanța de 900 metri începem să răspundem, cu mitraliere, puști mitraliere și puști, pregătind totodată și grenadele de mână.

Urla văzduhul. Ne-am lipit de parapet, am uitat de noi și tragem cu chibzuință. Locotenentul a ieșit în picioare din tranșee și amenință cu revolverul:

— Nu are voie nimenea să părăsească poziția.

Moța strigă la noi: «Băieți, aveți grijă să nu cădeți vre-unul prizonier. Ultimul cartuș pentru voi. Cine are otravă, să ia înainte de a cădea prizonier!»

Acesta este ultimul lui cuvânt...

Toate forțele drăcești, cu toate meșteșugurile, s'au strâns să ne distrugă aici. Infern. Pământul se cutremura răscolit de obuze în gropi mari cât o casă și ne stropește de sus. Șueră ploaie de gloanțe, urlă obuzele în văzduh, miros greu de praf de pușcă și fum gros ne acoperă. Din când în când la comanda lui Clime și la sgomotul unui obuz ce pare a exploda în apropiere cădem în tranșee, apoi iar cu mâna pe armă.

Comuniștii au înaintat la 500 metri de noi. Urletele unor obuze ce se succed, ne țin câtva la pământ. Sunt culcat cap în cap cu Clime.

Am repetat de multe ori culcările și ne-am sculat de multe ori de sub pământul aruncat de obuze peste noi. Mi a venit așa ca din senin să cânt.

—Ascultă Nene Clime: «*A'nceput vifornița cea mare. Răzbunarea*»...

Era un marș nou legionar, cu cuvinte de poetul nostru Radu Gyr și muzica de camaradul Manzatti, făcut cu puțin înainte de plecarea noastră în Spania. Imi plăcea grozav. Cântam poate de frică. Nu mai știu, dar Clime, de câte ori ne culcam, mă ruga să-i mai cânt odată, că este tare frumos și că el nu a apucat să-l învețe.

Moța a uitat de el și a rămas la poziția de tragere.

Lângă noi a explodat un obuz de calibru mare. Clime-mi spune:

— Asta a nimerit chiar în tranșeea noastră!

Pe jumătate suntem acoperiți de pământ și surzi de sgomotul produs de obuz. Ne ridicăm cu mâna pe armă. Simt pe Alecu ce era în stânga mea că se depărtează și spune:

— Sunt răniți toți dela pușca mitralieră și nu mai funcționează!

Incearcă să o pună în mișcare, ajutat de sergentul Ortigoza deși rănit greu la piciorul drept.

Deodată Alecu țipă la noi:

— *Părinte! Clime! Moța și Marin sunt morți!...*

Nu ne-a venit să credem și tragem înainte. Se pleacă, desface dela pieptul lui Moța drapelul românesc și vine la noi cu el. E sfârtecat și plin de sânge. Lupta continuă și sufletele ne sunt sfâșiate de durere. Tancurile noastre și artileria ușoară ne vine în ajutor. Atacul comunist a fost respins. Incepe să se înnopteze. Brancardierii evacuează răniții, apoi morții. Din tot plutonul am mai rămas patru: caporalul Felicindo, Clime, Alecu și eu, cari ne ducem lângă morți.

Moța are piciorul stâng despicat și pieptul ciuruit de schije, iar Marin capul și pieptul. Mi se îngăduie să merg cu morții noștri, să stau de veghe și să fac rugăciuni pentru ei, iar Clime și Alecu rămân în tranșee.

Intr'o cameră pe jumătate distrusă, sunt așezați cei doi: Moța și Marin.

Pe pieptul lor întind drapelul Țării, așa sfârticat și plin de sânge. O lumânare aruncă licăriri slabe pe fețele lor. Sărmani băieți, ați murit fulgerător, cu toată dragostea, pentru credința voastră. In această cameră au venit preotul catolic al Banderei, comandantul Banderei, căpitanul companiei și doi căpitani medici. Susținut de brațe, sosește și sergentul Ortigoza, care începe să explice celor de față, actele de vitejie și eroism ale celor doi morți. Toți se pleacă la fața lor, genunchii ating pământul, fac o scurtă rugăciune și apoi cu lacrimi în ochi prind drapelul Țării noastre, pe care-l sărută cu drag, salută și pleacă...

Doi, din cei mai buni au coborît de pe culmile Golgotei la care au fost ridicați de marea lor credință în Hristos, la Crucea și Invierea Lui, la viața veșniciei.

Țara întreagă, românească și creștină îi va plânge mereu!..

Moța și Marin! Voi reînviați în sufletul Neamului credința. De acolo de sus, din sferele senine în care plutesc sufletele voastre, trimiteți câte o rază să ne întărească!...

Pr. I. Dumitrescu-Borșa

(Din „Cea mai mare jertfă legionară")

Cerem suprimarea presei iudeo-comuniste din Basarabia

Timp de 20 de ani presa iudeo-comunistă dintre Prut și Nistru — condusă de tot ce are neamul jidovesc mai degradat, mai infam — a bombardat sufletele nevinovate ale celor peste 2 milioane de moldoveni.

Peste trei milioane de foi se răspândeau anual prin satele moldovenești din această parte a țării!

Câte rânduri, atâtea săgeți îndreptate spre sufletul românesc.

Orice acțiune românească era criticată, criminul, de negustorii presei de șantaj.

Toate uneltirile contra țării noastre, întreprinse meșteșugit de indivizi plătiți de finanța internațională, erau sprijinite și încurajate de acela ce purtau, obraznic, insigne de „t arisi".

Ajunge!

Socotim că ajunge! Românii, trăitori pe meleagurile Basarabiei, nu mai pot suporta o presă care i otrăvește.

Dacă toți politicianii bisterul democrației au înțeles că, în dauna acelor pe umerii cărora s'au ridicat, să sprijine și să încurajeze această presă — otravă, astăzi, când se pare că s'a schimbat ceva, se impune suprimarea laboratoarelor de otravă din Basarabia.

Fapte, nu vorbe...

S'a anunțat acum câteva zile, că toate ziarele jidovești au fost suprimate.

Informația este falsă!

Toate ziarele continuă să apară.

Cine se opune suprimării!? Românii, sătui de vorbărie, cer fapte.

Să se purceadă, deci, la fapte să fie suprimate toate fițuicile jidovești, indiferent dacă — în ultimul timp, sau chiar dela apariție — apar cu girul unor creștini nenorociți.

Acesta este glasul celor peste 2 milioane de moldoveni.

Cine vrea, să-l audă!

Să fie înlăturați masonii
din funcțiunile publice

Se știe că în Basarabia, datorită acțiunii d-lui Mihail Sadoveanu, toate instituțiile publice gem de francmasoni

Iată două cazuri:

Magistratul *Gheorghe C. Stere*, președinte de tribunal, este pe față adept al mișcării comuniste. Ceva mai mult: în calitatea ce o deține, cu călcarea flagrantă a legilor, a dat multe semințe de achitare în procese comuniste.

Apoi, tot cu nesocotirea legilor, a hotărât încetățenirea unui important număr de jidani venetici.

Al doilea exemplar:
Vladimir Grimalschi, președinte de tribunal, acuzat și anchetat pentru grave abateri dela datorie, a dat — ca și „tovarășul" său Gh. C. Stere—hotărâri de încetățenire pentru a-numiți jidovi bogați...

Mușamalizare...

Deși toți anchetatorii s'au văzut puși în fața unor dovezi zdrobitoare, totuși cei doi magistrați compromiși, au scăpat basmale curate — pentru că așa au aranjat domnii politiciani-francmasonizați.

***

Dar ca acești doi împărțitori de dreptate, sunt atâția...

Iată dece suntem îndreptățiți să cerem, în numele românilor ultragiați în demnitatea lor, deparazitarea magistraturii de francmasoni.

Aceștia compromit și instituția și vaza de magistrat.

Masonii la lojă, nu în casa dreptății!..

Același tratament fața de orice funcționar dovedit francmason.

Să se termine odată cu această sectă drăcească!

Pomul de Crăciun
legionar la Cernăuți

Ca și în anii trecuți, corpul muncitoresc legionar din localitate a organizat o zi înaintea ajunului Crăciunului o festivitate în cadrul căreia s'au distribuit ajutoare în alimente și stofe muncitorilor șomeri legionari.

Festivitatea s'a desfășurat la sediul partidului „Totul pentru Țară", care a fost ticsit de muncitori și intelectuali.

Lângă pomul de Crăciun, somptuos împodobit, corul armonios al studenților legionari a cântat frumoasele colinde românești.

Festivitatea a fost deschisă de comandantul corpului muncitoresc, care a arătat scopul întrunirii și mulțumi tuturor camaradelor și camarazilor care au contribuit la reușita festivității.

A vorbit apoi cunoscutul scriitor și profesor universitar d. Dragoș Protopopescu despre biruința Mișcării Legionare în lupta electorală.

După aceasta a urmat distribuirea darurilor.

Parastase legionare

Botoșani. — In ziua de 29 Dec. 1937, ora 10 dimineața, a avut loc la catedrala „Uspenia" din orașul nostru un pios și plin de recunoștință parastas, întru pomenirea legionarilor adormiți: Sterie Ciumetti, Ionel I. Moța, V. Marin, G-ral Cantacuzino, Virgil Teodorescu, Cristache Solomon, Niță Constantin, Toader Toma, Gh. Grigor, Costică Sanau, D-tru Stachinaru, Mihail Țurcanu, G-ral Tarnovschi, Corneliu Șumuleanu, și Elvira Gârneață ce s'a oficiat de către preotul paroh V. Gheorghiu și diaconul Lungu, din inițiativa legionarilor din grupul 39 Botoșani.

Pe lângă toți camarazii aflați în garnizoană în frunte cu sj. Cdt. Davideanu, șeful garnizoanei Apetre, institutor Mihalciuc, instr. Pienescu etc., au mai luat parte numeroși simpatizanți printre care am remarcat pe d. Prof. Dr. Victor Tulescu, d-na judecător Vasilovici, d-na farmacistă Lt. Ionescu etc.

După sf. slujbă toți legionarii s'au îndreptat în corpore spre centrul orașului unde s'a cântat „Sfântă tinerețe legionară" și alte cântece legionare.

Parastase pentru Sterie Ciumeti

Bazargic. — Joi 30 Dec. 1937, a avut loc la catedrala Sf. Gheorghe din localitate parastasul de patru ani dela moartea legionarului Sterie Ciumetti, ucis mișelește în noaptea de ghiață a anului 1933.

S'au scurs patru ani de atunci, de când sufletul celui care a fost Sterie Ciumetti, învălit în giulgiul alb al zăpezii se înălța spre înălțimile de azur ale cerului. Patru ani de când numele lui este rostit cu tremur în glas și purtat cu evlavie pe buzele camarazilor săi.

S'a scurs timpul doar sufletește, acela care a căzut sub lovitura mârșavă a șapte gloanțe pentru ca apoi trupul să-i fie aruncat de nelegiuiți într'un cimitir, este printre noi. Il simțim.

Din toate unghiurile județului înfruntând frigul și drumurile grele ale iernii, camarazii au venit în număr impunător să asiste la parastas.

Asistenții i s'au alăturat deasemeni mulți simpatizanți și prieteni legionari.

Slujba a fost oficiată de un sobor de patru preoți în frunte cu parohul bisericii iar răspunsurile au fost date de patru camarazi seminariști.

După slujbă se formează frontul în fața bisericii.

A vorbit camaradul cdt. Papancea Constantin, care expune pe scurt jertfa lui Sterie Ciumetti, din care—spune D-sa—desprindem două mari semnificații. Prima: jertfa lui Sterie Ciumetti este jertfa deplină fața de Căpitan pentru care n'a precupețit nici viața în momentul în care i s'a cerut să denunțe locul unde se afla Căpitanul său.

A doua: Jertfa lui Sterie Ciumetti întrupează tot lanțul de jertfe pe care românismul le-a dat în Macedonia.

Se cântă „Imnul Legionarilor căzuți" și «Imnul tinereții legionare». Apoi în marș cu «Ștefan Vodă» se pornește spre sediul local, unde se dă citire ultimei circulare a Căpitanului, după care toți se răspândesc în liniște.

Vaslui. — In ziua de 29 Dec. 1937, ora 10 dimineața, a avut loc în biserica Catedrală din Vaslui un parastas pentru Sterie Ciumetti, ucis mișelește de poliția Capitalei, în noaptea de 29 Dec. 1933.

Parastasul a fost oficiat de părintele paroh Grigoriu la care au luat parte șeful județului d. senator legionar I. Butnaru, cdt. Frățiilor de Cruce Istrate și un număr de 200 legionari din județ.

După oficierea parastasului, șeful județului le-a spus legionarilor însemnătatea parastasului după care încolonați au plecat dela biserică la sediul din str. Gârei sub comanda Cdt. leg. Istrate cântând cântece legionare.

S'a ținut o ședință de cuib cu toți legionarii prezenți dând dispoziții de a începe imediat propaganda în județ, împărțind județul în 4 plăși numind șefi de plasă: d. av. leg. Budu, la plasa Ștefan cel mare, leg. Traian Picincu la plasa Movila lui Burcel leg. Pivniceru la plasa Racova în leg. Ch[illegible]ac.

Bilanț săptămânal

INTERNE

■ Partidul liberal de sub președinția d-lui Dinu Brătianu s'a contopit cu partidul liberal de sub șefia d-lui Gheorghe Brătianu.

■ Batalionul Comercial al Mișcării Legionare își continuă activitatea pe terenul recuceririi pozițiilor comerciale.

■ Guvernul a dizolvat toate comitetele județene și comunale.

■ O serie de „fruntași" politici, ieri, până mai ieri cu extrema stângă, au trecut la național creștini, primind posturi importante în conducere.

Oare s'au pocăit, sau alt ceva îi mână în... dreapta!?

■ Se anunță că alegerile generale—dacă se dizolvă actualul parlament — vor avea loc între 15 Martie și 1 Aprilie.

EXTERNE

■ ITALIA. — Pelerinagiul la Roma a celor 1200 români, în frunte cu d. prof. Mihail Manoilescu, senator legionar, s'a bucurat de foarte multă atenție atât din partea oficialității cât și din partea populației.

Ziarele fasciste au scris articole elogioase la adresa pelerinilor români reproducând discursul d-lui prof. M. Manoilescu, care în numele pelerinilor români și-a manifestat deplină dragoste față de Roma italiană și fascistă.

Pelerinii au fost primiți cu dragoste frățească de către Ducele B. Mussolini, care le-a înmânat un fragment din blocul de marmoră pe care a fost clădită Columna Traiană.

■ GERMANIA. — D. Adolf Hitler, șeful statului german, a hotărît ca în ziua de 3 Mai să descindă în Italia, unde, timp de 7 zile, va vizita realizările statului fascist.

La Roma Cancelarul Hitler va fi aclamat de câteva milioane de italieni.

■ SPANIA. — Cu tot timpul nefavorabil, armatele naționaliste ale generalului Franco continuă să cucerească pozițiile trupelor bolșevice.

La Teruel s'au dat lupte groaznice.

■ ANGLIA. — In vreme ce pe pământul Spaniei se dă lupta între naționaliști și bolșevici — Rusia sovietică sprijină acțiunea comuniștilor — oficialitatea engleză își pierde timpul cu „comitetul de neintervenție".

■ STATELE-UNITE. — După tot felul de zadarnice încercări de bolșevizare, Statele Unite studiază o cât mai grabnică orientare spre dreapta.

■ RUSIA SOVIETICĂ. — Contrar știrilor favorabile, în Rusia sovietică — unde domnește Iuda prin foc și sabie — se dă lupta între Dumnezeu și Satana.

Lumea moare de foame, iar conducătorii se omoară între ei pe chestiuni de conducere.

Acest stat iudaic, izolat de restul lumei, se apropie de prăpăd.

Vai... Vai... Ce rușine!

Ploești. — Suntem bine informați, că politicianismul de afaceri al cârdășiei liberale — Bejan — Manoliu și consilierii din Municipiul Ploești, au împroprietărit pe jidani — presupuși ziariști, trecându-i pe tabloul celor decorați din războiul pentru întregirea Neamului.

In toamna anului trecut — 1937 — d. Alex. Georgescu Drăjneanu, horticultor, fiind delegat din partea tuturor decoraților de răsboiu, să se prezinte la ședința Consiliului Primăriei Ploești, la care ședință urma să se formeze un tablou de împroprietărire cu locuri de case, pentru cei decorați în război și pentru invalizi. Ne scrie d-l Alex. Georgescu Drăjneanu: «Ce-am văzut acolo? Cea mai mare rușine a timpului pe care-l trăim. Jidanii împroprietăriți în județul eroilor cari au luptat în cămăși la Mărășești!!!»

In tabloul întocmit pentru împroprietărire figurau jidanii Lenneanu, Fulga, Vermont și a ții, motivând că sunt ziariști.

„Vai... vai... Ce rușine!"...

Iată unde duce cârdășia cozilor de topor.

Puterea navală a Italiei

După mai multe conferințe, cari au avut loc încă în luna Decembrie la Palatul Veneția cu ministrul de finanțe, șeful statului major și sub secretarul de stat la ministerul marinei, Ducele a stabilit azi noul program al construcțiilor navale pentru marina italiană de război.

Programul acesta prevede că vor fi construite două cuirasate de câte 35.000 tone fiecare, 12 crucișetoare ecleroare și un număr considerabil de submarine.

Cele două cuirasate vor fi denumite „Roma" și „Impero". Primul cuirasat va fi construit în „Șantierele Reanit Adriatice" din Trieste și al doilea în șantierele „Ansaldo" din Genua. Construcția va fi începută imediat.

Ziarele italiene de după amiază subliniază că noulie construcții navale italiene vor fi realizate în urma formidabilelor programe de reînarmări uriașe hotărîte de Marea Britanie și Statele Unite și sunt destinate să dea Italiei mijloacele necesare pentru a face față nevoilor născute pe urma creierii Imperiului și a desvoltării politice a Italiei cum și a intereselor sale de importanță mondială.

Ducele Mussolini

Ziarele italiene arată deasemenea că noul program al construcțiilor navale va fi realizat repede, în stilul fascist și potrivit capacității sigure a șantierelor italiene, cari sunt la adăpost de conflictele sociale.

Ziarele mai subliniază cu acest prilej că peste trei ani Italia va avea o marină militară din cele mai puternice ale lumii și că ea va sta în slujba nu numai a securității naționale ci și în serviciul păcii mondiale.

«Giornale d'Italia» crede a ști că în anii 1940—1941 marina militară a Italiei va fi constituită astfel:

4 cuirasate de câte 35.000 tone.

4 cuirasate de câte 24.000 tone.

7 crucișătoare de câte 10000 tone.

12 crucișătoare oceanice.

12 crucișătoare de câte 5000 și 8000 tone.

20 contratorpiloare de un tonaj mare.

24 contratorpiloare de un tonaj mai redus.

32 torpiloare mari și peste 100 submarine, fără a socoti marele număr de vase vechi.

Depunerea celui al doilea legământ legionar la Cernăuți

Cernăuți. - Zilele trecute a avut loc la sediul par. „Totul pentru Țară" din localitate depunerea celui al doilea legământ legionar a unui grup de intelectuali.

Legământul a fost luat de d. Dr. Constantin Țopa, șeful regional, în cadrul ședinței pe garnizoană a intelectualilor.

La această festivitate a vorbit d. prof. univ. Traian Brăileanu, senator legionar, despre greșelile democrației.

Cazul dirigintelui poștal din Borca județul Neamț

P.-Neamț.—In ziua de 12 Dec. 1937, legionarii C-tin Amariei și V-le Moroșanu, din cuibul „Ștefan cel Mare II" lipind manifeste pe drumul ce duce spre oficiul P.T.T.—Borca, au întâlnit pe dirigintele oficiului C-tin Gh. Diaconescu.

Acesta batjocorându-i vrând să lovească pe legionari, a spus că lui nu-i pasă de nimeni, ei fiind guvernamental.

Sus numitul în tot timpul campaniei electorale a făcut propagandă liberală, lăsând la oficiu numai un factor. Cevace este mai dureros este următorul fapt:

Statutul P.T.T. prevede că numirile de funcționari se fac numai până la 30 ani. Ori acest domn a fost numit deacum un an având pe atunci peste 42 ani.

Acuma trebue să iasă la pensie, având un an de serviciu, și etatea pentru a fi scos la pensie.

Legionarul C-tin Amariei, de ani 25, făcând cererea pentru locul vacant de diriginte, Dir. Gen. P. T. T. prin adresa Nr. 58442, din luna Martie 1936, face cunoscut că legile în vigoare se opun la orice fel de numire, iar peste o lună făcând cerere C-tin Diaconescu, este numit cu toate că are numai 4 clase primare, pentrucă este rudă cu D-l Gică Diaconescu fost director de cabinet la Minist. Sănătății.

Ar trebui ca Dir. Gen. P.T.T. să ia cuvenitele măsuri.

A venit timpul. Și va veni tot mai aprig pentru toate nedreptățile săvârșite.

Pentru durerea unui camarad

Tânărului diacon *Lupu N. Iordan*, aruncat de soartă pentru slujirea lui Dumnezeu, în com. Avdarma, jud. Tighina, încercat atât de greu prin moartea iubitei lui soții — Marioara — și a scumpului lor copilaș — Petruță, noi camarazii lui de luptă, îi trimitem toate mângâierile noastre pentru marea lui suferință sufletească.

A apărut ediția populară din cartea
„PENTRU LEGIONARI"
de CORNELIU Z. CODREANU
Prețul 60 lei
Să dă numai pe bani gata și numai la săteni și muncitori, prin organizațiile județene, cu 20 la sută rabat.
Comenzile se fac la ing. N. M. Smărăndescu Gutenberg 3, București

Singurul magazin Românesc de Lingerie Bărbătească
Cămăși, cravate, pijamale. Taetura impecabilă. Lingerie pentru ofițeri
„NIKY"
DUMITRU BORCEA, Buc., Calea Victoriei 114

ROMÂNI!

Dacă vreți ca „România Creștină" să trăiască, sprijiniți'o prin plata abonamentelor, iar domnii depozitari prin achitarea la timp a ziarelor vândute.

INFORMAȚIUNI

◆ **Declarațiile Căpitanului, făcute presei în ziua de 13 Ianuarie, vor apare în numărul viitor al ziarului nostru.**

◆ **Mișcarea Legionară desminte categoric informația apărută în unele ziare, că preotul V. Diaconescu, comandant legionar din organizația jud. Neamț, a trecut la național-creștini.**

Organizația legionară a jud Neamț, nu are nici un comandant legionar, cu numele V. Diaconescu.

Legionarii nu sunt friptiriști...

◆ **In ziua de 20 Ianuarie a. c. reapare marele ziar românesc „*Cuvântul*", care, precum se știe, a fost sugrumat odată cu desiănțuirea prigoanei contra Mișcării Legionare din 1933/934.**

◆ **Aducem la cunoștința tuturor acelora ce ne cer calendare de perete, că stocul de *Calendare „România Creștină"* s'a epuizat. Și, din pricină că tipograful venetic, *Emil Grabovschi*, n'a vrut să mai tipărească — după ce ne-a speculat cu nerușinare — nu am putut satisface noulle cereri.**

Cine dorește calendarul de perete, să se adreseze centrului legionar *(București, str. Gutenberg 3).*

◆ **D. Sergiu Florescu,** *directorul ziarului nostru, mulțumește pe această cale acelora ce l-au felicitat de sfintele sărbători, dorind tuturor un an fericit*

CORESPONDENȚA REDACȚIEI

■ Ioan Mustețiu, Str. Mihai Viteazu 32, Reșița: Nu avem numere vechi.

■ Grupul F. D. C. 15 A—Câmpina: Scădeți D-v. regulat rabatul de 25 la sută. Noi vi-l'am acordat.

■ Nicu Mihai, Monaștur—jud. Satu Mare: Nu mai avem calendare.

■ G. D. Grigorescu, învățător legionar. — Maia, jud. Ilfov: Acceptat. Trimiteți toate știrile legionare din plasa Fierbinți și jur. Trimiteți și 2 fotografii pentru carnet de corespondent.

■ Gh. Ioniciou, Tg.-Jiu, Victoria 102: Articolul a fost dat pentru Nr. de Anul Nou, ori ziarul n'a apărut atunci. Dacă vreți să ne fiți de folos, trimiteți știri și fapte legionare de pe plaiurile Jiului legionar.

■ Ardeleanu Gh. Cuvin — jud. Arad: Acceptat. Trimiteți știri și fapte legionare.

Inmormântarea legionarului N. Cibianu
dela Predeal

Predeal. — In ziua de 7 Ianuarie 1938 la ora 2 jum. d. m. a fost înmormântat la cimitirul din localitate camaradul legionar Niculae Cibianu, care în seara de anul nou între orele 7½—8 a fost mutilat în mod îngrozitor împreună cu camaradul Nelu Bodeanu și încă două domnișoare cu cari era pe bob, de mașina d-lui ministru de finanțe Savu.

Din cele 4 victime ale șofeurului criminal, una din domnișoare a murit după 3 ore dela accident, și a fost înmormântată la Brașov abea după 6 zile—din lipsa de mijloace!

Mai sunt în agonie legionarul Nelu Bodeanu și una din D-re cari nu se știe încă dacă vor scăpa cu viață!

Camarad mort IN CREDINȚA LEGIONARA

Tecuci.—Duminecă 26 Dec. 1937, a avut loc înmormântarea camaradului Ilie Agache din com. Gohor jud. Tecuci.

La durerea legionară au participat sătenii mai multor comune, și camarazii sectorului Gohor.

Corul compus din camarazi țărani a condus întru „veșnică pomenire" un oștean al Legiunii până la cimitir.

Intr'o atmosferă impresionantă D. Inspector Legionar I. Crânganu a arătat cine a fost decedatul și a explicat însemnătatea unității legionare.

Apoi cu mâinile și sufletul către cer s'a cântat: „Imnul legionarilor căzuți".

N. Leg.

Școală de cadre

Oradea. — In zilele de 2, 3 și 4 Ianuarie 1938, căminul legionar „General Gh. Cantacuzino Grănicerul" a adăpostit școala de cadre legionare.

Cursurile s'au ținut în prezența d. comandant legionar *Dragomir Jilava*, com. aj. *Victor Corbuțiu*, și com. aj. *Nistor Coita*.

Școala s'a început prin oficierea unui parastas, în amintirea legionarilor căzuți, la catedrala ortodoxă. Au oficiat pr. *Andrei Luppa* și Dr. *Ioan Petreuță*. Au fost convocate toate gradele și funcțiile din județ, inclusiv șefii de cuiburi. S'au dat instrucțiuni doctrinare și de organizare în vederea campaniei electorale ceva reîncepe.

Au participat peste 200 de legionari. S'a adus la cunoștință și Statul major pe anul 1938.

A fost numit șef de județ D-l av. Ioan Crețiu, comandant ajutor legionar. Au fost numiți șefi de plase câțiva camarazi tineri în organizație: la Oradea, D-l av. Alexandru Olteanu, la Salonta, D-l Cornel Safta directorul liceului „Carol", la Reina, preotul legionar Nichifor Jude.

Moțul din Bihor

ROMÂNI, adunați fierul și metalele vechi, pentru a crea capitalul Comerțului Legionar.

LEGIONARI, grăbiți adunarea fierului vechiu, înainte de căderea zăpezii.

ANUNȚAȚI cantitățile pe care le posedați pe adresa: Legionar *N. Sanduloche* str. Gutemberg No. 3. telefon 3.05.54

AVIZ

Cine trimite bani cu poșta este rugat a scrie adresa cu și a face mențiune pe mandat pentru ce anume se trimite suma.

Tipografia Uniunii Clericilor Ortodocși din Basarabia—Chișinău, Str. „27 Martie" (Haralambie) 47, Tel. 2,67